

Sen dedi bana, güzel bir deli olurdun.

Düşünmeden elimi çektim omzundan.

Sen kendini arıyorsun, ama gözün kapalı arıyorsun, sanki nerede ne aradığını bilir gibi.

Bulmak için bilmek lazım ama kendini bilen zaten kendini aramaz. Sen de kendini arıyormuş gibi yapıyorsun.

Sınırlarım var tabi, kendimi parmaklıkların gerisinde arıyorum, güvenli trabzanlara tutunuyorum, en fazla, girdiğim en kötü *bunalım* (veya *bulanım*) o parmaklıkların yanına diz çökmek.

Etrafını süz, kendini göreceksin.

Bu yanlış. İnsan kendini bilmeden etrafını da bilemez. Göz olmadan nasıl ışıktan haberdar olur insan?

Göz kendini nasıl görür?

Demek sen de ötekiler kadar arsızsın kalplerin mahremine dinlemeye, gönlünden çok dilin çalışıyor.

Bakışlarımı yere eğdim, ayakkabımın bağı çözülmüştü, önüne çömelip bağlamak istedim, sanırım kendisine eğildiğimi düşünüp beni tuttu.

Hayır, hayır, buna gerek yok.

Bir gülme tuttu. *Mütevazı* üstad tüm hikmeti unuttu.